

הכסף הלוהט

שלושה איכרים חזרו בסתיו, לפנות בוקר, מחתונה בכפר קירכדורף. היו אלה שכנים שגרו באותו הכפר ולכן רכבו ביחד הביתה. כשעברו את היער ראו שבשדה, בשיח קטן, דולקת אש, שנראתה פעם כמו תנור מלא פחמים לוהטים, פעם פורצת בלהבה. הם נעצרו התלבטו מה יכולה אש זו להיות ובסוף החליטו כי רועי צאן הדליקו אותה כדי להתחמם בלילה. אבל אז נזכרו שזה סוף חודש נובמבר, והרועים לא יוצאים כבר למרעה. ואז אמר הצעיר שביניהם, והחוצפני ביותר "שמעו שכנים! שם דולק האושר שלנו! הבה נרכב לשם בשקט, ונמלא את כיסינו בפחמים. אז יהיה לנו כסף מספיק לכל החיים, ונוכל אפילו לשאול את הדוכס איזה טירה לבנות לו."

אך המבוגר ביניהם אמר "חס ושלום. אני בשעה המאוחרת הזו לא ארד מהדרך. אני מכיר טוב מדי את הרוכב הזדוני שמזמר "הו, הו, הלו, הלו, רק תרדו מהדרך אלי!" גם בעיניי האיכר השני הדבר לא מצא חן, אבל הצעיר רכב אל השיח, למרות שהסוס שלו נרתע והתמרד, ומילא את כיסיו בפחמים. שני האחרים נבהלו מאוד, ברחו משם בדהירה ולא נעצרו אלא רק ליד הכפר ווילמניץ. משם המשיכו עוד לרכב כשעה ובלי להוציא הגה הגיעו לכפר שלהם. הסוסים שלהם היו לבנים מהקצף שכיסה אותם, כה מהר, ובפחד כזה רכבו. גם האיכרים הרגישו כאילו האויב מהשאל תפס אותם בשערותיהם. באור הבוקר, כאשר כבר הגיעו הביתה, רצו לראות מה קרה לזה שמילא את הכיסים, ואלה היו כבדים ונפוחים כאילו

מלאי מטבעות זהב. אך הבחור, כאשר הכניס את ידו לכיס, מצא רק עכברים מתים. שני האיכרים האחרים צחקו ואמרו "הנה המתנה של השטן! לא היה כל צורך לפחד כל כך." אך הם נרתעו מהעכברים והבטיחו לחבר הצעיר שלהם לא לספר לאף אחד על ההרפתקה. אפשר היה לחשוב שמעשה העכברים יספיק לבחור הצעיר, אבל הוא חשב עוד כל הזמן על הפחמים הלוחטים ואמר לעצמו "אילו רק היה לי קצת מלח בכיס ופיזרתי אותו על הפחמים, הרי האוצרות היו נשארים כמו שהם ולא היו בורחים ממני." ובלילה הבא יצא שוב לדרך, אמנם פחד וחשד, אבל לא יכול היה לעזוב את העניין. החמדנות גברה אצלו על הפחד. ושוב ראה את האש, בדיוק באותו המקום כמו קודם. אלא שביום לא ניתן היה לראותה,

כי הייתה ירוקה כמו הדשא. שוב הוא ניגש לאש, פיזר מלח עליה, מילא את כיסיו וחזר הביתה בדהירה. הוא שמר את מעשהו בסוד, כי דבר כזה אסור לספר. בכיסים לא מצא עכשיו אלא כמה פחמים ומטבעות פשוטות מפוחמות קצת. אך הוא שמח מאוד כי ראה בכך את התחלת מזלו הטוב והחליט שאלה דמי קדימה שהרוחות העניקו לו. המטבעות נשארו בכיסו ולא נתנו לו מנוח. למרות שהיה זה איכר חרוץ והגון, הוא יצא כל לילה אל האש, הזניח את משקו ומשנה לשנה נעשה עני יותר. בסוף נעלם בלילה אחד. לא ראו אותו יותר ולא את סוסו, אלא רק את הכובע שלו שמצאו באגם שמכטרץ וכך השטן, האויב הרע, פיתה אותו באש תעתועים, וכך הוא נוהג לפתות את אלא שמחפשים אותו ונמשכים אליו.